Những điểm mù của truyền thông phương Tây

Bởi Frank , 11 Tháng 7 2026

> Bài viết này nghiên cứu một kịch bản khả thi cho tương lai gần: một cuộc chiến tranh quy mô lớn giữa Mỹ và Israel chống lại Iran. Tuyên truyền phương Tây sẽ tuyên bố một chiến thắng nhanh chóng, nhưng xét về học thuyết quân sự của Iran, các liên minh khu vực và quyền kiểm soát Eo biển Hormuz, kết quả thực tế có thể hoàn toàn khác. Dưới đây là một phân tích phê phán về cách truyền thông, chính trị gia và tướng lĩnh phương Tây có thể đánh lừa công chúng, và tại sao sự đồng lõa của châu Âu lại phản tác dụng.

Vũ khí chiến lược mạnh nhất của phương Tây đã nhiều lần khẳng định rằng lực lượng vũ trang Hoa Kỳ đã đạt được một chiến thắng nhanh chóng và áp đảo trước Iran. Đồng thời, các cơ quan tình báo Israel báo cáo với truyền thông phương Tây rằng họ ngày càng thấy nhiều dấu hiệu của sự rối loạn và "hỗn loạn" trong chế độ ở Tehran, và rằng cấu trúc chỉ huy của Iran đã bị phá vỡ nghiêm trọng.

Trump, người tự coi mình như Chúa, đã bước vào cuộc chiến với sự tự tin, tin chắc rằng Mỹ có thể tiêu diệt hoàn toàn cấu trúc nhà nước, mạng lưới chỉ huy và năng lực quân sự của Iran. Trước những kẻ nghi ngờ thành công của ông trong việc tháo dỡ cấu trúc nhà nước Iran, ông đơn giản trả lời rằng chúng ta sẽ còn phá hủy nhiều hơn nữa. Chúng ta sẽ giết thêm nhiều lãnh đạo của họ.

Truyền thông phương Tây đã ca ngợi trong các bài báo sau các cuộc tấn công ngày 28 tháng 2 tính chất tàn phá của đòn đánh mà các nhà lãnh đạo chính trị và quân sự Iran phải hứng chịu. Không có nỗ lực nào được thực hiện để suy nghĩ phê phán về tác động đối với một quốc gia đã chuẩn bị cho cuộc chiến này từ 20 đến 40 năm. Không có nỗ lực nào được thực hiện để xem xét lại tác động thực sự của việc ném bom một quốc gia đã chôn sâu toàn bộ cơ sở hạ tầng quân sự, bao gồm cả không quân, dưới lòng đất.

Không có nỗ lực nào được thực hiện để đánh giá tác động của các vụ ám sát các nhà lãnh đạo chính trị và quân sự Iran đối với dư luận. Không ai tính đến cách thức mà bức tranh khảm lãnh đạo phi tập trung của Iran có thể đưa ra phản ứng nhanh chóng, được lên kế hoạch trước đối với việc chặt đầu giới lãnh đạo. Cũng không ai tính đến khả năng rằng một cấu trúc lãnh đạo phân tán như vậy sẽ cho phép Iran tiến hành một cuộc chiến tranh tiêu hao kéo dài chống lại Mỹ và Israel. Ngược lại, tất cả các bản tin chính thống đều tập trung vào mức độ thiệt hại gây ra cho Tehran và dân cư của nó, với giả định ngầm rằng sự tàn phá đô thị và số lượng lớn thương vong dân sự

sẽ tạo ra một phe đối lập nổi dậy và nắm quyền.

> Ngôn ngữ mà Trump và đội ngũ của ông sử dụng để mô tả người Iran là 'ác độc' và 'những kẻ giết trẻ em, sát nhân', rõ ràng nhằm mục đích phân cực xung đột đến mức loại trừ mọi chiến lược quân sự khác ngoài việc 'tiêu diệt' thêm.

Trump nói với các nhà báo của New York Times rằng ông không cảm thấy bị ràng buộc bởi luật pháp quốc tế, các chuẩn mực, hay các cơ chế kiểm tra và cân bằng, và rằng hạn chế duy nhất đối với khả năng triển khai sức mạnh quân sự của Mỹ là đạo đức của chính ông. Lý trí của ông. Đó là điều duy nhất có thể ngăn cản ông.

Ông bày tỏ sự ngạc nhiên trước việc cuộc tấn công bất ngờ của Mỹ vào các nhà lãnh đạo Iran đã ngay lập tức dẫn đến các cuộc tấn công trả đũa nhằm vào các căn cứ của Mỹ ở Vịnh: 'Chúng tôi không mong đợi điều đó', Trump nói. Ông cũng không dự đoán được rằng Eo biển Hormuz sẽ bị phong tỏa chọn lọc, mặc dù người Iran đã cảnh báo rõ ràng rằng họ sẽ làm như vậy.

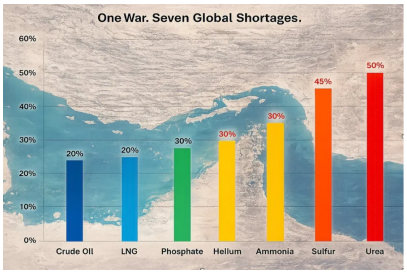
Tướng Sir Richard Shirreff, cựu Phó Tổng tư lệnh NATO tại châu Âu, đã không hề e dè khi nói về tình thế tuyệt vọng mà Trump, một tổng thống khó lường bị thúc đẩy bởi cái tôi và lòng thù hận, đang gặp phải.

> Ông ấy nói thẳng thắn: vị tổng thống mất trí này đã bị dụ dỗ bắt đầu một cuộc chiến tranh khổng lồ vì con rể Jared Kushner và đối tác bất động sản Witkoff của ông ta, cả hai đều có mối liên hệ tài chính và ý thức hệ mạnh mẽ với Israel, đã thuyết phục ông ta bất chấp lời khuyên của bất kỳ ai có chút ít lý trí lành mạnh. Hãy thêm vào đó một đối tác chiến tranh bất ổn, không kiềm chế và khát máu như Israel, và bạn sẽ có tiềm năng cho một thảm họa lịch sử với quy mô thảm khốc.

Quyền kiểm soát của Iran đối với khoảng 20% sản lượng dầu mỏ toàn cầu và một khối lượng khí đốt tương đương được vận chuyển qua cảng trung chuyển Hormuz, mang lại cho Iran một vị thế quyền lực độc đáo trong toàn bộ nền kinh tế dựa trên đồng đô la. Điều này tạo ra một mối đe dọa đặc biệt đối với các quốc gia vùng Vịnh, vì cảng trung chuyển Hormuz cũng đóng vai trò là hành lang cho phân bón, dự trữ lương thực và nhiều thứ khác như Heli cần thiết cho sản xuất chip máy tính.

Cuộc chiến đã thành công trong việc gián đoạn nguồn cung bảy nguyên liệu thô toàn cầu khi lưu lượng qua Hormuz sụt giảm 97%. Nga đã ngừng xuất khẩu amoni nitrat. Trung Quốc đã cấm xuất khẩu phốt phát cho đến tháng Tám. Tất cả các chất dinh dưỡng thiết yếu này đồng thời bị loại bỏ khỏi chuỗi cung ứng toàn cầu, đúng vào mùa gieo trồng. Sự thiếu hụt nitơ đã tự động khiến một trong bốn nông dân Mỹ không

tham gia sản xuất vụ xuân. Ấn Độ, nhà sản xuất 40% thuốc generic tại Mỹ, nhập 87,7% methanol qua Eo biển Hormuz, khiến paracetamol, ibuprofen và metformin trở nên khan hiếm cho 537 triệu bệnh nhân tiểu đường.

Các quốc gia vùng Vịnh sẽ sớm phải suy ngẫm về lập trường của họ trong cuộc chiến này. Một mặt, họ đã hoàn toàn đắm chìm trong lối sống trọng thương chủ nghĩa của Mỹ. Nhưng Iran đang đe dọa lật đổ mô hình đó. Mặt khác, triển vọng tương lai của các quốc gia vùng Vịnh, điều mà họ sẽ phải cân nhắc, có thể phụ thuộc vào sự cho phép của Iran để đi qua Eo biển Hormuz. Nếu Iran thực hiện chọn lọc việc 'đặt chân lên cổ họng' của hệ thống kinh tế toàn cầu, có thể các quốc gia khác (bao gồm cả các nước châu Âu) sẽ bị buộc phải ngồi vào 'bàn đàm phán' với Tehran để đảm bảo thịnh vượng kinh tế tương lai của họ.

Các cấu trúc quyền lực vô hình của Mỹ

Tuy nhiên, không chỉ các quốc gia vùng Vịnh mới phải suy ngẫm về lập trường của họ trong cuộc chiến kinh tế thiếu suy nghĩ và tiềm ẩn nhiều thiệt hại này. Ngay cả tại Mỹ, cũng có những người nhấn mạnh rằng người Mỹ cần suy ngẫm về vị thế của chính mình. Câu hỏi đi sâu hơn cả việc Trump đã thất hứa về cam kết bầu cử 'không có các cuộc chiến tranh nước ngoài mới'.

Reuters đưa tin rằng chính quyền Trump đang cân nhắc gửi thêm hàng nghìn quân Mỹ đến Trung Đông. Thật cay đắng khi chứng kiến Washington, sau khi số người chết chồng chất ở Gaza, Lebanon, Syria và Iran, và kho bạc bị cướp bóc sạch sẽ, lại một lần nữa phát hiện ra rằng cuộc chiến do chính họ khởi xướng không thể thắng trên chiến trường. Xung đột giữa Mỹ và Iran, giống như nhiều tiền nhiệm của nó trong khu vực, bắt đầu với những lời hùng biện kích động về sức mạnh quyết định và thay đổi chế độ, và kể từ đó đã sa lầy trong vũng lầy quen thuộc của chi phí leo thang, những thay đổi chiến lược và một kẻ thù từ chối tuân theo kịch bản của Lầu Năm Góc.

Các chư hầu châu Âu thiếu xương sống hoặc nguyên tắc.

> Các nhà lãnh đạo châu Âu, với một vài ngoại lệ đáng kính, đã thể hiện sự hèn nhát đáng sợ bằng cách không lên án cuộc xâm lược bất hợp pháp của Trump chống lại Iran. Một cách thảm hại, người châu Âu đã chỉ trích Iran vì phản ứng tự vệ hợp pháp và các cuộc tấn công trả đũa nhằm vào các căn cứ của Mỹ và Israel. Họ không phản đối cuộc chiến tranh bất hợp pháp của Trump chống lại Iran hay vụ thảm sát hàng loạt dân thường, bao gồm nhiều trẻ em trong trường học và bệnh viện. Họ gọi đó là 'sự mơ hồ chiến lược'. Trong tiếng lóng, điều này có nghĩa là 'nói nước đôi'.

Trump gọi các đồng minh NATO là hèn nhát vì không tham gia vào cuộc xâm lược. Tổng thống Mỹ phần nào đúng. Họ thực sự hèn nhát vì không đứng lên bảo vệ luật pháp quốc tế và không lên án Hoa Kỳ. Ở nhiều khía cạnh, các đồng minh NATO châu Âu đang đồng lõa với cuộc xâm lược chống lại Iran vì các lệnh trừng phạt tội ác và bóp nghẹt kéo dài 47 năm của họ đối với Iran. Giờ đây, tất cả những lệnh trừng phạt đó đang quay lại như một chiếc boomerang. Anh và Đức, ví dụ, cung cấp các căn cứ không quân cho máy bay chiến đấu của Mỹ để ném bom đất nước này, khiến hàng nghìn dân thường thiệt mạng.

Bart De Wever tuyên bố với VRT vào ngày 5 tháng 3: "Cùng với quý vị, tôi phải thừa nhận rằng vẫn còn rất ít sự tôn trọng đối với các quy tắc luật pháp quốc tế mà chúng ta, với tư cách là người châu Âu, rightly coi trọng", thủ tướng nói. Nhưng ông ấy ngay lập tức thêm vào một 'mặt khác': **"Đối với một chế độ độc quyền thần quyền (Iran, biên tập viên) đã tự giày xéo luật pháp quốc tế trong 47 năm, đừng mong đợi bất kỳ sự cảm thông nào từ tôi."**

Bart De Wever trong phiên chất vấn tại Hạ viện ngày 5 tháng 3 năm 2026 - Ảnh Belga

Lực lượng Vệ binh Cách mạng Iran bị dán nhãn là tổ chức khủng bố nhờ nghị quyết của N-VA

Dưới sự thúc đẩy của các nghị sĩ Darya Safai và Kathleen Depoorter, Ủy ban Đối ngoại của Hạ viện hôm nay đã nhất trí thông qua một nghị quyết nổi bật, trong đó Lực lượng Vệ binh Cách mạng Iran (IRGC) bị dán nhãn là tổ chức khủng bố. Bỉ qua đó gia nhập nhóm những quốc gia đầu tiên ở châu Âu thực hiện bước đi rõ ràng này.

Liệu những bà cô cứng rắn của N-VA kia có lo liệu nguồn cung dầu mỏ & khí đốt sau này không? Nếu không, VOKA sẽ không hài lòng.

Sự mù quáng của phương Tây

Sự mù quáng của phương Tây và việc đánh giá thấp mãn tính năng lực của Iran, Iraq, Yemen, Lebanon, Syria, Trung Quốc và Nga là grotesque. Sự kiêu ngạo chiến lược dai dẳng và sự từ chối cứng đầu không chịu công nhận thế giới đa cực mới thật đáng kinh ngạc. Iran, lớn gấp 67 lần Israel, đã triển khai một loạt các cuộc tấnExpose ra những hạn chế của Iron Dome và điểm yếu của các căn cứ Mỹ trong khu vực. Các cuộc tấn công trả đũa được lên kế hoạch kỹ lưỡng của Iran và lợi thế công nghệ đáng kể trong sản xuất tên lửa, máy bay không người lái và phòng không cũng buộc các tàu sân bay dễ bị tổn thương của Mỹ phải rút lui.

> Tất cả các cuộc chiến tranh của Mỹ qua nhiều thập kỷ đều được tiến hành dưới vỏ bọc của những lời dối trá. Hàng triệu người từ vô số quốc gia trên mọi lục địa đã chết trên chiến trường của bạo lực đế quốc, máu của họ bị hiến tế cho lòng tham tư bản. Các chính trị gia châu Âu như Starmer của Anh, Macron của Pháp, Merz của Đức và Bart De Wever của Bỉ hành xử như những trung úy trong cuộc chiến đế quốc của Mỹ. Sự đồng lõa của họ thật đáng ghê tởm. Sự kiêu ngạo của những nhà lãnh đạo này thật đáng kinh ngạc.

Trump và gã điên Netanyahu của Israel đã mở cổng địa ngục, nhưng họ không thể kiểm soát những gì sắp xảy ra. Nền kinh tế Mỹ và châu Âu, vốn đã bị đè nặng bởi nợ nần, đang đứng trước bờ vực sụp đổ hoàn toàn. Tất cả những điều ác tích tụ qua các cuộc chiến tranh và nạn diệt chủng mà hệ thống phương Tây đã phạm phải mà không bị trừng phạt trong nhiều thập kỷ giờ đây đang lộ diện. Thế giới phải quyết định dứt khoát xóa bỏ và tiêu diệt hệ thống đế quốc phương Tây. Eo biển Hormuz hiện đã bị phong tỏa. Ngay khi người Houthi dũng cảm ở Yemen bị tấn công lần nữa, Biển Đỏ và kênh đào Suez sẽ tiếp nối. Đó có thể là dấu chấm hết cuối cùng cho phương Tây kiêu ngạo.